

Tilfælde, hvori de vederlagdes med anden udlagt offentlig Veie, og modtage derfor de nuværende Biveie, naar de udgaae af Biveienes Klasse; medens deres Dyrkning i denne Klasse iværksættes, naar Færdselsforholdene kræve det. — Ved denne Forbliven paa Regulativet, selv i det Tilfælde, de ikke længere holdtes vedlige som offentlige, havdes der en Garanti for, at de ikke tabtes for alfar Venyttelse, naar det samtidigt særlig gjordes Communebestyrelserne og Sognefogderne til Pligt at vaage over, at de ikke aflagdes for offentlig Færdsel enten ved Spærring eller Dyrkning. — Ligesom en saadan Garanti kunde forstaaes herigjennem, synes det ogsaa nødvendigt paa en lignende Maade at drage Omfarg for, at allerede ulovlig affpærrede eller dyrkede Arealer ikke tabtes, men derimod atter kunde aabnes for offentlig Brug, og at deslige, som offentlige betragtede, Arealer medinddrages paa Regulativerne blandt de Veie, der, som foran bemærket, ikke holdtes vedlige.

Optagelsen af disse Veie maatte da ved Loven gives Betydning af en ligeoverfor det Private fra det Offentliges Side gjort retsgyldig Paastand paa Veiarealet, medens en saadan i Praxis vilde tjene til at bryde Erhvervelse af Hævd.

Med Hensyn til deres Standsættelse og Vedligholdelse maatte de betragtes som Communeveie, saaledes at hver Commune vedligeholdte Veiene paa sit Territorium — hvad under Naturalarbejde af Beboerne dog ikke maatte udelukke Deling sogne-, by- og lodseierviis. Særligt maatte de behandles efter selvsamme Regler som for Biveiene er paabudt, hvorom jeg derfor tillader mig iøvrigt at henvise til mit Endringsforslag under Affsnit a.

Hvad derimod de private Veie angaaer, da synes Lovforslaget at have et meget for snevert Omraade, idet Afgjørelsen af de i Virkeligheden hyppigst forekommende Uenigheder ikke vil kunne stee herigjennem.

Det synes ogsaa for uthdeligt til, at det ikke skulde give Anledning til Misforstaaelse hos Lægmand, for hvem det dog nærmest maatte være strevet — og endelig synes det at indeholde Modsigelser, der staae hemmende overfor hverandre.

Som det vil sees af Udkastets forskjellige Paragrapher, omfatter det kun de Sager, der alene angaae Eierlagets Løbtagerer; indbrydes, dette endda under flere betydelige Indskrænkninger, hvorimod Afgjørelse af de Differentser, der opstaae mellem Eierlaget paa den ene og udenforstaaende Eiendomsbesiddere paa den anden Side, ikke er forudsat ved Lovudkastet. — Men i det virkelige Liv vil det netop være disse Differentser, hvis praktiske Afgjørelse stærkest og hyppigst vilde være paatrængende, og som ogsaa igjennem nogen Tillempeelse maatte kunne finde Sted gjennem Lovudkastet.

Det ligger ingenlunde klart for, at Afgjørelse af Kjendelser om Veiareals Udlæg (§ 5, Post 2) er indskrænket til det specielle Tilfælde, at Løbtagerne have Raadighed over det Areal, de ville anvende til Veie. — Derved t. Ex. at Veien indkastes i en for dem fælles Eiendom, Forte- eller Drivvei, eller, at de have erhvervet sig Ret til det Veiareal, de eragte fornødent, fra de Eiendomme, hvorover Veien løber, eller, naar den løber over Løbtagerens Eiendomme, ingen af dem gjør Paastand paa Tritagelse for Udlæg af Areal ud over en vis Størrelse (Længde og Bredde); — ei heller staaer det klart, at udenfor dette Tilfælde vil Kjendelse kun kunne finde Sted, naar Parterne forud erklære sig enige i og bundne ved en saadan. — Selv i det Tilfælde, at der ingen gyldige Bestemmelser eller Overenskomster produceres — og sliq Production er ikke engang ved Udkastet anordnet — kan Kjendelse kun ved Parternes Samtykke afgives, da Fordring paa Sagens Henviisning til Domstolene ikke vil kunne forhindres.

I alle andre Tilfælde — hvilke netop vilde være de i Virkeligheden hyppigst forekommende — hvor Uenigheden om Veiareals Udlæg opstaaer, kan ingen Kjendelse affiges, da Uenigheden ikke afgjøres ved Kjendelse, men derimod ved Domstolene.

Det Samme gjælder ogsaa, naar der opstaaer Uenighed om de enkelte Løbtageres Andeel i Færdselsret eller i Veiarbeidet (§ 5, Post 1 og 5). Fremlægges herfor gyldige Bestemmelser eller Overenskomster, er der ingen Anledning til Kjendelse, forsaavidt det virkelig er Lovudkastets Mening, at de skulde gjælde — hvad neppe synes at være Tilfældet — idet